

Kapitola 2

Cesta hrůzy a utrpení

Nikdy neovládl magii prostoru a času tak dokonale, aby si mohl říkat mistr těchto kouzel. Ale základní a nejpodstatnější kouzlo umožňující přesun na jakoukoliv vzdálenost se naučit musel. To patřilo k základní výbavě strážců Attarmie.

Problém bylo samozřejmě moře.

Nikdo nedokázal vysvětlit, proč moře působilo jako obrovský vír, který požírá magii a deformuje kouzla. Paradoxně nejbliže k pochopení byl klan mudgarských kouzelníků, kteří si říkali Mugrové. Těm se podařilo před nějakými pěti sty lety vytvořit stabilní portál, který spojoval Sklécii a Mudgar. Nikdo jiný se k tomu ani nepřiblížil. A jim už se to nikdy nepodařilo zopakovat.

Jeho situaci rovněž komplikovala dýka v rameni a fakt, že vůbec neušil, kde je a kam vlastně chce cestovat.

Čistě teoreticky byla pravděpodobnost, že Ysorin dorazí ke břehům Mudgaru tak strašlivě nízká, že ani on sám nevěřil, že se tak stane.

A také nestalo.

*

Desítky metrů pod hladinou oceánu se ozvalo tiché „plop!“ a ve vzduchové kapse se objevil Ysorin de Seneca, čaroděj patnáctého kruhu a mistr magie mysli a magie života a smrti. Bublina okamžitě praskla a masa vody vytlačila z mistra Ysorina veškerý vzduch. Zoufale se snažil zorientovat. Nevěděl ani, kde je nahoře a kde dole.

Mysli! Nevzdávej se! řval v duchu sám na sebe a věděl, že mu zbývají

zlomky vteřin, než ztratí vědomí. Otevřel oči a rozhlédl se temnou zelení. Neobjevil žádné světlo, žádný náznak, kde by mohla hladina být.

Mysli! zakřičel znovu a pak mu došlo, že času je ještě málo. Pálení v plicích začínalo dominovat nad vším. Neměl vzduch. Tlak vody ho drtil a ruka, která křečovitě svírala hůl, se začínala trást.

Hůl! To je ono. Ta mi ukáže hladinu!

S vypětím veškeré své vůle poručil ruce, držící hůl lehce povolit svůj stisk. Ucítit pohyb, jak kus dřeva vyrazil, nadnášený vodou, směrem ke vzduchu.

Yosorin po ní hmátl, ale ruka odmítla poslušnost a hůl mu vyklouzla.

Ne! To ne!

Udělal několik rychlých pohybů a konečky prstů sevřel konec dřeva. Přitáhl hůl k sobě a začal připravovat potřebnou formuli. Uslyšel zřetelný hlas: „To nebude fungovat. Pod mořem magie nefunguje.“

A jiný hlas: „Nestihneš to! Jsi mrtvej! Jsi mrtvější než mrtvej! Bude z tebe krmení pro ryby!“

Ženský hlas: „Chcípneš, čaroději!“

Otevřel oči. Formule byla téměř hotová. Hlasy zněly stále hlasitěji a nejvíc jeden, který křičel stále dokola: „Vždyť to nemá cenu! Nemá to cenu! Vždyť to přece nemá cenu! Nemá!“

Moře se změnilo. Zelená barva zesvětlala a Yosorin uviděl strašlivý temný vír pod svými nohama. Jako tlama obrovské příšery, stahoval vír veškerou energii z celého světa. Soukal ji do sebe jako nenasyta při královských banketech.

Ne z mé formule. To ne.

„Ale ano! Pod vodou přece nejde kouzlit! To víš! Nemá to cenu.“

Soustředil se a odvrátil pohled od bezedné nicoty pod sebou. Věděl, kde je hladina a teď ji snad i viděl. Slabý paprsek světla prošel vodou a dotkl se jeho tváře. Ucítit teplo a klid. Potom paprsek zakryl temný stín a Yosorin se probral z mrákot, něco obrovského proplulo nad ním.

„Dokonči to! Už tu formuli máš, stačí ji naplnit energií. Udělej to teď!“

Yosorin se s hlasem nehádal. Vypustil zbytky energie, kterou ve výrazně klidnějších časech načerpal v teplé kajutě Ohnivého obra a v duchu zašeptal zaklínadlo.

Hůl vyrazila jako blesk vpřed a kdyby neměl čaroděj obě ruce ztuhle křečí, asi by ji neudržel. Takhle bylo jeho tělo k jeho věrné zbrani téměř

přilepeno a s nevídanou rychlostí ho to hnalo vzhůru. Než ztratil vědomí, byl by přísahal, že si ho prohlíží obrovská ryba s moudrýma žlutýma očima s podlouhlou čočkou jako mají kočky.

*

S leknutím se probudil. Voda se mu převalila přes hlavu a on otevřel oči rozbolavěně ostrým světlem a podrážděné nadbytkem soli všude kolem.

Ležel tváří v mokřém písku. Chtěl se zvednout, ale jedna ruka ho neposlouchala vůbec a na druhé dokázal pouze pokrčit a natáhnout prsty.

Nadzvedl hlavu, aby jí dostal z písku a z hrozby dalšího nechtěného omytí oceánem. Za krkem zapraštělo, až se znovu lekl. Uviděl hladkou vodou omletou skálu přímo před sebou. Byl zázrak, že ho na ni vlny nehodily.

Ještě větší zázrak byla písečná pláž o délce pouhých dvaceti kroků z obou stran ohraničená nekonečným zástupem balvanů ostrých jako břitva.

To je Hřbitov lodí, útesy na jižním břehu Mudgaru, uvědomil si.

Zahýbal nohama a opřel se o chladivý písek. Bolavou ruku natáhl s velikou bolestí před sebe a prsty zaryl do písku. Společnými silami rukou a nohou se posunul a pár kousků od moře.

Raněná mysl se také probírala k životu. Prudce hmátl kolem sebe, ale co hledal, neobjevil. Hůl byla pryč.

Dobrá, říkal si. Do pohyblivé ruky se vrací život. Ta druhá... dýka z Darothu. Zatraceně.

S dalším zapraštěním otočil hlavu a skutečně uviděl krátký, tenký jílec vrhací dýky čouhající jen centimetr z jeho ramene. Zbytek vězel v kůži, mase a kloubu.

„Áaaaaaa!“ zařval z plných plic, když si uvědomil tu šílenou bolest, která se ze raněné ruky, nohou, těla i duše hnala do jeho mozku, aby ho sevřela do smrtících kleští.

Ale možná to neznělo tak hlasitě, jak si představoval. Hlasivky měl docela vysušené a nepoužitelné.

Plakal bolestí, únavou, žízni. Je nesmysl představovat si, že mistři kouzel nepláčou. Když jsou na pokraji smrti, pláčou všichni.

Na obloze zakrákal pták. Mohl by to být klidně sup.

Kdyby supi žili na Mudgaru. Ne, to bude havran, vrána... prostě jiný mrchožrout.

Kráknutí se ozvalo znovu. Ysorin znovu natáhl zraněnou ruku před sebe a znovu se odrazil nohama od písku a znovu se posunul vpřed. A ještě jednou a znovu.

Udělal to snad tisíckrát. Vždy mu přitom ubylo mnoho síly a vždy ucítil řezavou bolest, která vystřelila z probodnutého ramene s takovou intenzitou, že se mu zatmívalo před očima. Reálně se obával mdlob.

Potom konečně jeho pohyblivá ruka narazila do skály. Byla vyhlazená doběla a u její paty se vršily naplavené a spadané kameny. Ysorin si jeden vyhlédl. Ohmatal ho a potom se pomocí nohou, ruky a zbytku síly vůle, ke kameni přitáhl, otočil se a sedl si k němu zády. Zahleděl se na moře a uviděl stopu v písku po jeho těle. Její konec byl již pod příbojem. Krvavou stopu smývalo stoupající moře.

Nastával příliv.

Další zaprašnění, když čaroděj otočil hlavu a zahleděl se na bílou skálu. S hrůzou objevil čáru přílivu. Byla dobré tři metry nad jeho hlavou.

Bezradně se podíval zpět na moře.

Takže přeci nakonec zemřu. Tolik práce, tolik snahy, tolik bolesti. Marno. Všechno marno.

„Nemohl sis myslet, že přežiješ přesun nestabilním portálem přes oceán. Nikdo to nikdy nepřežije,“ ozval se hlas, který si pamatoval ještě z mořské hlubiny.

„Umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš...“

„Nemohl sis myslet, že přežiješ přesun nestabilním portálem přes oceán. Nikdo to nikdy nepřežije!“

„Umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš...“

„Ticho,“ zašeptal Ysorin suchými rty.

„Umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš...“

„Nemohl sis myslet, že přežiješ přesun nestabilním portálem přes oceán. Nikdo to nikdy nepřežije!“

„Umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš, umřeš...“

„TICHO!“ zakřičel Ysorin ze všech sil, ačkoliv hlas nebyl hlasitější než chrapot.

Cizí strašidelné hlasy ale kupodivu poslechlly.

Musím zapojit hlavu.

„Musím se napít,“ zašeptal.

Ne, musím prostě zapojit hlavu.

Rozhlédl se ještě jednou. Dobře, voda stoupala, to byl fakt. Ale ne tak strašně rychle, jak se bál. Musel mít nohy ve vlnách, když se probral. Možná že čas má.

„K čemu to, stejně nedokážeš udělat symbol Evert, k tomu potřebuješ obě ruce a bez Evertu se nedokážeš přesunout nahoru na útes,“ poznamenal jízlivě jeden z hlasů.

„Řekl jsem ticho,“ přikázal Ysorin a zavřel oči.

Bylo to nejsložitější pokus o trans, snad od školních dob, kdy bojoval o první kruh. Když bolí celé tělo, mysl plní strach a času je tak strašlivě málo, je prostě těžké se uvolnit a uklidnit.

Když to nestihnu, alespoň neucítím, že se topím. Prostě zůstanu ve sférách.

Ysorinův dech se začínal zklidňovat. Vzduch přestal vonět smrtí a začal vonět mořem. Zimu vystřídal horko a pak následovalo příjemné teplo a vůně domova. Čaroděj našel hudbu sfér v mořském příboji. S každou vlnou se část jeho hmotnosti propadala kamsi do pisku a bolest mizela, až zmizela docela. Ysorin začínal cítit svobodu a odpoutal svou mysl od svého těla.

Dotkl se sfér a začal čerpat energii. Nemělo smysl nic urychlovat, nemělo smysl se o něco snažit. Nemělo smysl panikařit. V naprostém klidu a s vysokým soustředěním začal počítat.

*

Čaroděj otevřel oči. Nejprve měl strach, že omdlí, protože bolest, kterou dlouhou dobu odkládal, nyní udeřila znovu a s úroky.

Byl po pás ve vodě a nemít za sebou pevný kámen, možná by s ním vlna smýkla o skálu a následně ho stáhla do chladivé náruče mořské smrti.

Levá ruka se stále odmítala pohnout. Ani o píd'. Ani prst. Nic.

„Bez symbolu Evert kouzlo pro přesun nikdy nesešleš a symbol Evert neuděláš bez levé ruky. Nikdy-to-nedokážeš!“ odsekával hlas.

Evert vytvořit nedokážu, to máš pravdu, otravný hlase. Takže co teď?
Hlas ztichl. Všechny hlasy ani nedutaly.

Smát se mé bezbrannosti, na to vás užije. Ale poradit... to si musí člověk sám.

Ysorin si v duchu přehrával všechna zaklínadla, co znal. Vyškrábat

se nahoru nemělo cenu. Příboj, i kdyby byl stále mírný, ho nakonec přemůže. Nedokáže šlapat vodu až k čáře přílivu. On nevěděl, jestli by se udržel nad hladinou, byť jednu minutu. Ne, odtud mu může pomoci jedině zaklínadlo.

Vrátil se k lustrování svojí mysli.

Ysorin byl čaroděj magie mysli a magie života a smrti. Oba obory velmi užitečné. Dokázaly podrobit nepříteli, přinutit ho poslouchat vůli

čaroděje. Ovládnout jeho tělo. Donutit ho krváčet a zemřít. V magii života a smrti byla kouzla, která umožňovala čaroději změnit podobu. Ale Ysorin nevěděl, jak budou fungovat s vrhací dýkou zabodnutou hluboko v rameni. Ale musel to zkusit. Magii života a smrti totiž ovládal tak mocně, že nepotřeboval gestikulovat a ani hovořit, aby kouzlo správně postavil.

Ysorin se soustředil. Nemělo cenu měnit se v ptáka, pták potřebuje obě křídla, aby mohl vylétnout na útes. Navíc by se mohl pořádně namočit, ještě, než dostane příležitost ke šplhu a pak by křídla byla k ničemu.

Neuměl ryby ani mořské savce, neuměl ani opice, či jiné živočichy, kteří by měli šanci strmou zeď zdolat. Uměl ale netopýra kutchajského, který se vyskytoval často v podstřeší domů Senecy, kde Ysorin vyrůstal, i Attary, kde žil v dospělosti. Ještě jednou si to nechal projít hlavou. Netopýr má na konci křídel drápký, které může použít ke šplhu, i nohy jsou obdařeny podobnými zakončeními. Voda nebude příjemná, ale kožnatá křídla nenavlnou, ačkoliv srst ano. Srst ho bude táhnout dolů, ale on nepotřebuje suchá křídla, stačí mu jedno a moře štěstí.

Ysorin se soustředil. Vybavil si obrázek netopýra, kterého si prohlížel před mnoha lety tak důkladně, až si přesně vybavil každé zaoblení čumáčku, každý bělavý chlup, každou drobnou šupinku na kožnatých křídlech. Když měl obraz před očima, tak přesný, jako kdysi v knize, otočil v hlavě pomyslný list a začal budovat vnitřní konstrukci, kosti, kůži, svaly, mozek, srdce, plíce, ledviny, žaludek a další a další orgány, přesně tam, kde měly být. Pak cévy, nervy, vše skládal do mozaiky přesně po paměti. Nebylo to vůbec jednoduché a zabralo to dlouhé minuty, zatímco voda stále stoupala. Nakonec se soustředil na levé křídlo a pokusil se vidět a zároveň nevidět jílec vrhací dýky, zatímco šaty promítl do srsti netopýra. Když byl s dílem spokojen, naplnil obraz astrální energií a zašeptal v duchu zaklínadlo.

Kdyby v těch místech žil nějaký člověk a mohl čarodějovo počínání pozorovat, asi by se docela divil. Zatímco voda rychle stoupala a omývala Ysorinovi už prsa, on klidně seděl a hleděl někam nad moře. Pak se ve zlomku vteřiny smrškl na polovinu své velikosti, a ještě na polovinu té. Ruce se spolu s rukávy kutny stáhly do těla a s cinknutím zmizela pod hladinou vrhací dýka. Namísto rukou se objevila blanitá křídla. Obličej se pokryl bílými chlupy a pronikavě se zvětšil a nakrčil nos. Vzniklý netopýr už se hrabal na skálu, ještě předtím, než zmizely poslední zbytky lidskosti. S jedním křídlem bezvládně svěřeným prováděl tento

okřídlený savec velmi zajímavé pohyby. Odrazil se, zamával fungujícím pravým křídlem a přičapl zpět na stěnu, jen o pár centimetrů výše. Pak proces opakoval a znovu a dál. Když byl v polovině mezi hladinou moře a čarou přílivu, chvíli si odpočinul, ale moře mu bylo v patách, a tak brzy opět usilovně pokračoval. Občas se nedokázal včas zachytit a sklouzl na stejné místo, či dokonce níž. Ale pokračoval vytrvale dál, až nakonec překonal čaru přílivu a usadil se na skalní římse. Tam čekal téměř hodinu. Možná dokonce spal.

Odtud na vrchol se dostal už s menšími problémy, ale stále zůstával netopýrem, když ho ovanul mrazivý severní víchř u hrany útesu. Tehdy si byl Ysorin konečně opravdu jistý, že je na Mudgaru.

Úkryt našel v blízkých trnitých houštinách, kde se chránil křídly a kde bylo docela teplo. Chvíli přemýšlel, že by se vrátil do závětří pod útes, jenže kouzlo už téměř vyprchávalo a Ysorin nechtěl riskovat, že se promění na nerovném povrchu.

Asi musel na chvíli znovu usnout, protože když sebou trhl zimou, byl už proměněný zpět v attarmijského čaroděje. Víchř zesilovala. Ysorin se s námahou postavil a jeho stále ještě trochu vlhký šat se rozevlál jako plachta lodi. Byl vyčerpaný, ale podařilo se mu zbavit se té zatracené dýky a, k vlastnímu překvapení, nekrvácel. Rána byla zacelená.

A to přij magie neumí léčit, blesklo mu hlavou.

Rozhlédl se.

Stál na suchém kamenitém pahorku, kde tu a tam překrývala uny-lou šedí kamene žlutá a hnědá křoviska a vyschlá tráva. Ani ne půl hodiny chůze zdravého muže na sever spatřil hradbu lesa, která bude pokračovat stále na sever, kde se změní v neprostupný Severský hvozď táhnoucí se od západu k východu. Pomalu k ní zamířil.

Ysorin by zabíjel za svou hůl, aby se měl o co opírat. Ruka ho nesnesitelně bolela, což alespoň trochu přebíjelo bolest a únavu zbytku těla. Cítil, že má horkost a ne malou. Točila se mu hlava a výhled mu znesnadňovaly rudé mžitky. Rád by přivřel oči před silicím větrem, ale nerovný terén mu to neumožňoval. Myšlenkami by rád unikl někam jinam, ale hrozilo zakopnutí, další zranění, či pád do mělkých roklí kolem.

„V lese bude dobře,“ šeptal a alespoň hlas se mu malinko vracel.

Trásl se zimou a zdolával nekonečnou vzdálenost ke stromům symbolizujícím ochranu před větrem, možná dokonce ohýnek a přístřeší.

Když se Ysorin dostal pod koruny stromů, už jím otrásala zimnice a bezpochyby vysoká horečka. Ale skutečně bylo v lese tepleji. Čaroděj

brzy našel pevný klacek, který mu usnadňoval pouť zatím řídkým stromovím a přizemními keříky. Hledal nějakou rozsedlinu či jeskyni, kde by se mohl usadit a zahřát. Nebyl si jistý, jestli svede vyvolat v tomto stavu oheň, ale musel se zastavit. Mohl takhle kráčet až do smrti, ale ta by přišla zatraceně rychle.

Nakonec se spokojil s hustším hájkem a dostatečně hlubokým dolíkem, aby vítr skoro necítil. Snažil se vybavit si symboly a tvar formule pro kouzlo rozdělení ohně. Ale než to dokončil, přemohla ho únava a spánek. Nebo možná mdloby.

*

Probudil se prokřehlý zimou. Jeho unavené tělo pokrývala tlustá vrstva sněhu a další vločky se neúnavně snášely z černé oblohy nad stromy. Byla už noc, takže čaroděj nemohl vědět, jestli se jedná o sněhovou přeháňku, nebo zda bude sněžit až do rána.

„Nebo několik dní,“ zahuhlal chraplavým hlasem.

Pokusil se postavit, ale s bolestným syknutím dopadl zpět do sněhu.

„To si ze mě už vážně děláš legraci!“ obořil se na nebožého tvůrce, kterého vinil ze svého utrpení.

Nebe, bohové, draci, magie či nějaký jiný prvek, který ho snad mohl slyšet, zarytě mlčel. Možná se potutelně chichotal, alespoň čaroději přišlo, že ševelící se žluté listy na stromech tento zvuk vydávají.

Pravou rukou se opřel o klacek a podařilo se mu postavit se na nohy. Byla tma jako v pytli. Cestovat lesem v této temnotě nemělo žádný smysl, ale zůstat tady, když může dolík do rána zapadat i s Ysorinem, bylo stejně nesmyslné. Alespoň že horečka trochu ustoupila a čaroděj byl schopen seslat bez gest a slov světlušku, která skromně ozařovala cestu.

Vykročil a říkal si, že jestli nenajde brzy nějaké stavení nebo alespoň jeskyni, prostě zemře.

*

Horečka se vrátila se snad ještě větší intenzitou než předtím. Ani si nevšiml, že zhasla bludička. A potom spadl. Nevěděl z čeho, ale padal nepřijemně dlouho. Narazil obličejem do zmrzlé země, tělo nebylo ani

schopné dát před sebe ruce. S úpěním se otočil na záda. Zrychleně dýchal a obličej mu ochlazoval stále přibývajícím sněhem. Náhle se zablýskla naděje. Čaroděj si zbytkem vědomí uvědomil, že většinu těla ve sněhu nemá. Musel spadnout pod nějaký skalní převis. Z posledních sil se Ysorin dosoukal k relativně teplé skalní stěně a opřel se o ní.

Byl už strašně slabý a unavený. Vlastně byl tak unavený, že nemohl usnout, respektive nevěděl, zda spí či bdí. Zkoušel rukama nahmatat kolem sebe něco, čím by se přikryl, a našel naváté listí. Napůl ve snu se zkoušel zahrabat, zatímco myšlenky utekly do mnohem klidnější a příjemnější doby.

*

V elfím hvozdu na východě Attarmie bylo teplo a klid. Ptáci zpívali, zvířata ostražitě pozorovala neznámého poutníka, který se opíral o vyřezávanou hůl a který vedl za uzdu svého nádherného koně.

Z Attary vyrazili dva. Spolu s Ysorinem cestoval ještě Banald, jeden z členů císařské tajné služby a jeden z „Hledačů pravdy“. Na tuhle misi nechtěl Ysorin brát Zenona. Přišlo mu, že by se neměl jeho, tehdy ještě velmi mladý, učedník příliš zaplétat do záležitostí ohledně... té věci.

Byl tedy rád, že necestuje úplně sám a cesta přes Attarmii ubíhala příjemně. Banald byl dobrým společníkem. Jenže po dvou dnech v lese našli na stromě šípem přišpendlený vzkaz.

„Jestli chceš mluvit s někým z nás, nech toho špicla doma,“ stálo na něm v attarmijštině.

Ysorin se s Banaldem tedy rozloučil a pokračoval dál sám. Očekával, že ho elfové kontaktují hned druhý den, jenže to se nestalo, a tak se nořil stále hlouběji a hlouběji do jejich království.

Ysorin byl i po týdnu v lese stále ve střehu, ale jen tak napůl. Poklidná nálada okolí se snažila ukolébat jeho ostražitost. *Elfové nikdy nestřílí bez vyzvání, ani po čarodějích*, říkal si a putoval stále hlouběji do lesa. Koně s sebou vedl kvůli zásobám, protože nechtěl v lese nic trhat ani lovit. Elfové to neviděli rádi. Věděl, že ho sledují na každém kroku, byl přeci jen strážce Attarmie a byl cvičen na to, aby zpozoroval, že je pozorován. Ale stejně tak věděl, že se elfové ukáží, až sami uznají za vhodné. Žádný smrtelník, alespoň co Ysorin věděl, neznal polohu jediného elfího města, a to včetně skrytého přístavu zvaného Lastrie. Tra-dovalo se, že do dnešních dní stojí, včetně Lastrie, čtyři stará elfí města.

V pradávnych knihách se daly objevit i názvy. Merlot-a-Perit – kruhové město, Veredin-es-Lebis – město na stromech a tajemná Tertuadra – místo, kde kdysi rostly stromy. Tím byly míněny Stromy života, než je první attarmijci pokáceli. Jak bylo možné, že poloha měst zmizela z map, když kdysi hvozd ovládalo dnešní císařství, to Ysorin nevěděl. Ale mnozí zkoušeli města najít a nikdo to nikdy nedokázal.

Největší záhadou byla Lastrie – město na moři. Jednalo se o přístav, kde kotvila bájná elfí flotila. Ale ani tu mořeplavci z Attarmie, z Mudgaru či z jiných lidských zemí nedokázali objevit. A to byla prý před dávnou dobou její poloha známá a obchodníci ze všech říší se mohli přijet podívat na elfí vynálezy, pojist elfích pokrmů a pokochat se krásou a bohatstvím jejich klenotníků. Když Mudgové ovládli sklěcká knížectví, včetně roztroušených elfích usedlostí za hranicemi lesa, Elfí hvozd spustil roušku tajemství a nikdo už nedokázal Lastrii ani další elfí města, vesnice a stezky objevit.

Ale elfové zde stále žili, i když jejich síla od úsvitů času velmi zeslábla.

Zadrncěla tětiva a čaroději k nohám se zabodl šíp. Ze stromu seskočil vysoký elf s nazelenalými vlasy oděný v tmavě modrou koženou zbroj s jednou modrou šupinou v místě, kde by mělo být srdce.

Ysorin se myslí dotkl svého krystalu, aby měl elfi urážky hezky rychle přeložené, ale nedočkal se jich.

„Věděli jsme,“ řekl elf ve své řeči, ale krystal poctivě tlumočil do čarodějovy hlavy, „že někdo z vás přijde. Je to na vás moc veliké, že?“

Ysorin uctivě vyčkával.

Elf vypadal, že ho čarodějova uctivost potěšila. Představil se: „Jsem elfi pán Weredin, člen královnina domu, nositel dračí moci a kentar rodu Gharidin. Jsem zde na přání elfiho lidu jako vyslanec. Mám přístup k moci a vědomostem starších.“

„Jsem Ysorin de Seneca, čaroděj třináctého kruhu Attarmijského císařství. Mistr magie myslí a magie života a smrti. Strážce říše.“

Oba muži se sobě vzájemně uklonili.

„Přednes svůj požadavek, mistře čaroději. Nebudeš ale šťasten z odpovědi, které se ti dostane.“

„V Ekharii jsme objevili předmět náboženské moci. Je nyní tady na Kalle.“

„Víme, o jaký předmět se jedná a cítíme jeho moc. Stejně tak víme, komu můžeme prozradit své znalosti a ty to nejsi, mistře čaroději.“

„Takže o té věci něco opravdu víte?“

„Víme, jak byla vytvořena. Víme, kdy byla vytvořena. Také víme, že její objevení je nejnešťastnější událost od samého Vpádu. Ty věz, mistře čaroději, že včas byly podniknuty kroky. A že žádný tvůj čin nebude mít vliv na výsledek.“

„Kroky? Cítíte jste, že se objevila?“

„My ne. Ale ti, jež kroky učinili, cítili dokonce, že se objeví. Dávno předtím, než jsi ji tak nešťastně našel. Nemusíš cítit vinu. Kdybys to nebyl ty, objevil by ji někdo jiný. Původní příčina pochází od našich odvěkých nepřátel a ani ti to neudělali úmyslně. Nejsou úplní blázni.“

Ysorin to chvíli vstřebával. „Odvěkých nepřátel? To jsem myslel, že jsme my.“

Elf se upřímně zasmál. „Málo víte o světě, po kterém kráčíte, mistře čaroději. Odpusť, ale není mi povoleno prozradit více.“

„Takže co s tím máme dělat?“

„Udělejte to, co si myslíte, že je správné. Touto cestou přeci uvažujete, nebo ne? Udělejte to, co si myslíte, že je správné a jděte s klidem, protože o věc už se starají jiní. Vy vlastně nemůžete udělat chybu.“

„Odvezeme ji do Ekharie. Tam ji zkusíme vrátit na místo, kde jsem tu knihu našel.“

„Znameníť nápad,“ pochválil Ysorina elf. „Udělal bych na vašem místě to samé.“

„Nebo ji můžeme hodit do moře.“

„Výborně. I to je elegantní řešení.“

Ysorin si nechal jízlivé poznámky pro sebe a řekl jen: „Takže nic dalšího mi neporadíte?“

„Možná se teple oblečte. Na severu bývá chladno. Zvláště v zimě.“

Ysorin si byl jistý, že ta poslední slova si vymýšlí jeho horečkou postihnutá mysl. Anebo to elf tenkrát skutečně řekl? Už si to nevybavoval. Elf poté zmizel téměř před jeho očima a čaroděj se zmateně vypravil na předlouhou zpáteční cestu.

*

To zavrčení si nešlo splést s žádnou představou, které se mu honily hlavou. Přicházelo odněkud shora a bylo temné, smrtící a strašlivé. Vlk? Medvěd? Nebo něco horšího? Mudgar byl plný příšer.

Ysorin sesbíral zbytky sil, aby se alespoň postavil. Měl energii

na kouzla, ale nevěděl, jestli se mu podaří kouzlo seslat. Byl tak unavený, promrzlý, mokrý, hladový, žíznivý, zraněný.

Byl naštvaný.

Do sněhu v rokli s hlasitým dupnutím skočil obrovský stín. Bylo už šero. Muselo svítat. Ysorinovi vyšel z úst šílený úsměšek, když si uvědomil, že přežil noc.

Mohl to být vlk, ale že by lovil sám? Bylo to obrovské. A mělo to stříbřitě lesklou srst. A ty oči... rudě plály.

Pak to promluvilo: „Hledíš tváří v tvář smrti, muži. A stojíš.“

„Kdo... kdo jsi?“

„Důležité je, kdo jsi ty. Jídlo, nebo zábava?“

Bytost zavětrila. Ysorin úplně cítil, jak vzduch kolem něj vplul do nozder nestvůry.

„Jsi prakticky mrtvý. S tebou žádná zábava nebude. Takže jsi jídlo.“

Bestie vykročila směrem k Ysorinovi. Bylo to zoufalé gesto a bylo provedeno skutečně z posledních sil. Ysorin sáhl po mocném mentálním bičí a naplnil formuli energií. Síla tisíce migrén vystartovala vpřed a Ysorin se zapotácel. Padl do sněhu a už prostě nemohl dál.

Nadechl se.

Pak vydechl.

Pak se znovu nadechl.

A potom... tma.

